

militær opgiver sin Indtægt for lavt, skal Sagen for en Krigsret. Ja, der kommer langt mere komiske Ting frem. Naar en Officer eller anden militær kører paa Cykle paa den gale Side af Gaden, bliver det en Krigsretssag. Naar han er sin Kone utro, og hun griber til det yderste Middel — for saa kan hun forlange ham straffet —, saa bliver det en Krigsretssag, hvad der jo er ganske morsomt. I Erkendelse heraf er der ogsaa i de fleste udenlandske Lovgivninger Bestemmelser om, at Politisager af administrativ Karakter mod militære høre ind under borgerlig Ret, og det forekommer mig, at saa vidt kan man i alt Fald gaa, thi det er noget, som baade Rusland og Tyskland have. I Rusland have de ogsaa den Bestemmelse, at Pressesager mod militære, naar de ikke angaa militære Forhold, henvises til borgerlig Ret. Jeg synes, at vi i dette Punkt ikke godt kunne gøre noget andet her i Folketinget end i det mindste at følge Ruslands Eksempel, altsaa undtage fra Krigsret de Sager mod militære, som kun angaa Overtrædelser af Politibestemmelser, og endvidere ogsaa de Sager, der ere private Straffesager.

Jeg skal derved bemærke, at det vistnok er noget ganske urigtigt, at vor Ret i temmelig stort Omfang hjemler disse private Straffesager, det er vist ganske urigtigt, at man ikke overalt, hvor der er Tale om Straf, paabyder, at Sag kun maa anlægges af det offentlige. I fremmede Lande finder man kun meget lidt Tale om disse private Straffesager, fordi de for det meste ikke finde Sted. Det forekommer mig, at man derfor ikke godt kan lade Forslaget gaa igennem Tinget her uden at gøre nogen Forandring og navnlig nogen Indskrænkning i den militære Jurisdiktion, som efter Forslagets § 1 skal tilfalde Krigsretten.

Ser jeg i øvrigt hen paa de Bestemmelser, hvorefter der kan beskikkes en Forsvarer for den tiltalte, saa er dette i og for sig et stort Gode, og der er vel ikke videre at sige til, at man ikke er gaaet længere i Henseende til Forsvarerens Beføjelse, end man er gaaet i den almindelige borgerlige Ret. Der var vistnok ikke noget synderligt i Vejen for, at man ved Krigsretten tillod Forsvareren at komme til Stede allerede ved Forhøret, men da man ikke gør det ved de borgerlige Retter, kan man ganske vist sige, at det er bedre, for at holde Retsenheden, at blive staaende ved, hvad der er. Men jeg maa bemærke, at naar man vil sige, at man

saa bygger paa de gældende Regler i borgerlige Straffesager, saa er der dog Forskel næsten paa hvert eneste Punkt, der er næsten ikke et eneste Punkt her i Loven, hvor Reglerne svare til det, der gælder for Forsvarere udenfor militære Retter, altsaa hvor Reglerne her i Forslaget svare til de Regler, som efter vor nugældende Straffeprocess gælde for de borgerlige Retter, næsten ikke et eneste Punkt. Det er allerede fremhævet af det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen Halsted), hvorledes det er højst besynderligt, at naar tiltalte selv vil antage en Sagfører som Forsvarer, skal han vælge en af de Sagførere, som ere „antagne til at deltage i Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager“. Det er mig ganske uforklarligt, hvorfor i al Verden, naar han har en anden Sagfører til stadig Raadgiver, som han har Tillid til, han saa ikke skal kunne tage ham til Hjælp, det er mig ganske uforstaaeligt, og det gælder jo aldeles ikke udenfor, tværtimod. Efter vor almindelige Ret i almindelige kriminelle Sager gælder det, at man kan vælge, hvilken Sagfører man har Lyst til, i mange Tilfælde ogsaa en hvilken som helst god Mand. Disse Regler paa dette Punkt ere altsaa slet ikke svarende til, hvad der gælder efter den nugældende Ret i borgerlige Straffesager. Jeg anfører kun dette som et Eksempel. Men hvad der er vigtigere, forekommer mig rigtignok dette, at Bestemmelsen om Forsvaret ikke er af nogen videre Betydning. Det er, som bemærket, en stor Mangel overhovedet ved Forsvaret, at det kommer saa sent, at det først kommer, naar det vigtigste ved hele Sagen er blevet afgjort ved Forhøret, ved at Forhøret er sluttet. Det er jo en stor Mangel, men at gaa saa vidt at sige, at Forsvaret i kriminelle Sager, Beskikkelse af Defensor ved Straffesager, som det hedder, slet ingen Betydning har, kan man dog ingenlunde. Jeg kender selv Tilfælde, hvor Defensor, som tilfældigvis maaske havde faaet Interesse for Sagen og var ivrig og pligtopfyldende, har udfoldet et stort Arbejde og virkelig ført Sagen til et for tiltalte gunstigt Resultat. Der er mange saadanne Tilfælde, og man maa derfor ingenlunde sige, at et Forsvarssystem som dette, der først kommer efter Forhøret, er uden Betydning. Det vil det nok kunne være, men det kommer an paa, hvilke nærmere Regler der er.

I denne Henseende vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Lovforslaget egentlig sondrer mellem to Klasser af